

Tenyérnyi szép nyugalom

*leng ez az üres hinta a magyar éjszakában
 kikönyökölve udvari ablakomon merengek
 üres hinták lengnek szerte a világban
 milyen furcsa — milyen kevés kell a képzeletnek
 hogy két csüggedt szem mögül törhessen kifelé
 s húzza magával végtelenbe a lelket
 oldja ami görcs ami anyag
 maradandó üzenetnek játszva az illanó reményt
 mely kilombosodik az ártatlan pillantásból
 íme e képsoron végigfutva most tiéd a világ
 feküdhettek csonthegyek alattad
 és készülődhet roppant feszüléstől
 a holnap millió csattanása
 egy korhadt ablakból csöndes gondolataid
 szórják most szét a harmóniát
 talán úszik is tovább e szomorú derű
 lefog egy orv kezét messze a világban
 talán marad egy haldokló
 s egy zuhanó kő meggondolja hogy essen-e
 tenyérnyi szép nyugalom
 szemem tágul s gerincemen először fut át
 valami csöndes elnéző bizsergés
 a végesség édes ízei gyülekeznek a számban
 míg az üres hintáról égbe röppen
 féltett ifjúságom*

Üzenet a mikrokozmoszból

*fekszem a fényben
 milyen csúnya vagyok
 bőröm alatt alattomos fájdalmak lapulnak
 szememből csapkodnak félig emésztett indulatok
 és sikongva fordul beljebb a tükör
 lehetne vidámabb a belek és vérkörök világa
 meztelen húsok remegő inak között
 hogyan morzsolódna szellemünk az árva
 hol az érzékenység törvényt keresne
 s csak kényes anyag érint kényes anyagot*

szublimál vezércikk tavasz évezredek reménye
alázatra intve körbe jár a gond
mely sejttől sejtig tart s nagy szemek előtt
apró világokra függén bomlana még tovább
s ki azt hiszed olykor egyetlen fohász vagy
e belső körből most lesheted a tested kozmoszát
egy májatomból a ráboltozott roppant húsvilágot
mely a bőrök semmibe lihegő pórusán véget ér
nehéz indulatok torkodig hullámzó pulzusát
amint gyomrod felől reményért visszanéz
s már zúgnak is tovább a vaksötétben
a helyi érintkezések delejes tárgyai
szivacsos nyirkos nyugtalan világok
űzik a fájdalmat földérinteni
egyre beljebb a velőt hevítő csontokig
hol a szemlélődés skálája az egészre visszaáll
s a merülésben kihunytt indulatból
kétely füstje száll csak és borzalmas halál

SÁRÁNDI JÓZSEF

Séta a télben

Szövegből szövegbe lépek
válságom mindenütt
nyilvánvaló
Sokak válsága ez
vagy csupán az én
kisúri passzióm?
Előjátéka tán
egy jelképes halálnak?

Lemondásom
a legkorszerűbb illúzióról
tudási érdem
A hegyek felől
közönyös géppuskacsahot hoz a szél
Lábnymaimat követem a hóban
visszafelé

Közérzetem

mintha jól fűtött hűtőszekrényben ülnék